

„Hálával tartozom Istennek, hogy a tenyerén hordoz”

Bodzsár Gyula

Még lánykorából ismerem a lukanényei származású, mindig kedves, mosolygós *Zatko Veronikát*, aki akkor még a *Híves* előnevet viselte. A helyi zeneiskolában tanított, és a férjhezmenetele után költözött a szomszéd faluba, Csábra.

A vele készült interjú egyik apropóját az adta, hogy immár másfél évtizede ő a csábi katolikus templom kántornője.

– Kedves Veronika! Elsősorban mit kell tudni rólad?

– Katolikus családba születtem, és gyermekkoromat Lukanényén töltöttem. Édesapámat húszéves koromban vesztettem el, nővérem pedig külföldre költözött, így a szülői házban már csak az édesanyám lakik. Az általános iskola alsó tagozatát a szülőfalumban végeztem, majd a felső tagozatot a szomszédfaluban, jelenlegi lakhelyemen, Csábon fejeztem be. Itt élek már több mint tíz éve a férjemmel és két gyermekemmel együtt.

– Miképp kerültél kapcsolatba a zenével?

– A zene már kiskorom óta foglalkoztatott, mindig szerettem énekelni. Tízévesen a szüleim beírtak a helyi zeneiskolába, ahol Híves Mária tanárnő foglalkozott velem, és akinek máig nagyon sokat köszönhetek. Az ő biztatására jutottam el konzervatóriumba, így az általános iskola befejezése után Magyarországon, Győrött folytattam tanulmányaimat a Richter János Zeneművészeti Szakközépiskolában.

2006-ban klasszikus magánénekes szakképesítést szereztem, de a tanulmányaim alatt megfogalmazódott bennem, hogy pedagógus szeretnék lenni és szülőföldemen szeretném művelni a zenét, valamint gyermekekkel szeretnék foglalkozni. Még abban az évben felvételt nyertem a budapesti Eötvös Lóránd Tudományegyetem ének-zene szakára, ahol megkezdtem tanulmányaimat. De ott nem találtam meg a helyem, így munkát vállaltam. Hogy ne maradjak iskola és zenei tanulmányok nélkül, beiratkoztam a váci kántorképzőbe, és 2010-ben okleveles kántor lettem.

Közben 2008-ban megalakult az Ipolybalogi Művészeti Alapiskola, és az igazgatója, Híves István felkért, hogy vállaljam az iskolában az énektanítást, kórusvezetést. Az iskolának kihelyezett tagozatai vannak, így Lukanényében és Csábon kellett tanítanom. Örömmel vállaltam a feladatot, hiszen a Jóisten meghallgatta kérésemet, teljesült a vágyam: gyermekekkel foglalkozhattam a szülőföldemen. Mivel nem volt tanári diplomám, így a tanítás mellett Egerbe vezetett az utam, s levelező szakon elvégeztem az Eszterházy Károly Egyetem zene szakát, és hivatalosan is ének-zene tanár lett belőlem.

– Kitől örökölted a tehetséged, ami a zenét és az éneklést illeti?

– Nem rendelkeztem többgenerációs zenei háttérrel, viszont az apai és (főleg) az anyai ágon a családban mindenki tisztán énekel. Nagymamám és dédnagymamám is gyakran dalra fakadt. A keresztmamammal és a nővéremmel is sokat énekeltem. Emlékszem, kicsi korunkban sorra vettük az úgynevezett „Sárga könyvből” (Áldjad én lelkem az Urat!) a keresztény ifjúsági énekeket és a legjobb pillanatok akkor születtek, amikor sikerült két szólamban énekelnünk egy-egy dalt. A tiszta intonáció megalapozta a zenei képességeimet és ezt a családomnak köszönhetem.

– Jelenleg az Ipolybalogi Művészeti Alapiskola oktatójaként elsősorban énekesekkel foglalkozol egyénileg és kórusban egyaránt. Viszont, ha jól tudom, több hangszerezen is játszol.

– Idén lesz tizenöt éves az iskola, ahol a kezdetektől tanítok. Éneket, zeneelméletet oktatok és kórust vezetek, kisebb óraszámokban pedig zongorát is tanítok. Szeretem a kihívásokat: ha van lehetőségem, mindig újabb és újabb hangszereket próbálok megszólaltatni. A zongora és az orgona mellett tudok furulyázni, a gitárt is előszeretettel veszem kézbe, citerával is kísértem már kórust, jelenleg pedig hegedűn tanulok. Ezeket a hangszereket igyekszem beépíteni a munkámba, ezáltal is próbálom színesebbé tenni a gyermekekkel töltött időt.

– A kóruszene és a kóruséneklés is közel áll hozzád. Hogyan kerültél a kórusok élére?

– Tízévesen tagja lettem a Csábi Szeder Fábián Dalegyletnek, majd néhány évre rá csatlakoztam a Szlovákiai Magyar Pedagógusok Vass Lajos Kórusához is. Mindkét csapattal a világi darabok mellett egyházi kórusműveket is gyakoroltunk, előadtuk a templomokban itthon, Magyarországon, Európa több országában, de a tengeren túl is.

Örömmel foglalkozom az Ipolybalogi Művészeti Alapiskola gyermekkarával. A zene-

iskolás énekkarnak viszont van egy nagy hátránya, mivel kihelyezett tagozatok vannak az iskolában, ezért minden községben csak egy kis kórus működik. Rendszeresen nem tudok próbálni minden diákkal, viszont amikor egy nagyobb eseményre vagy megmérettetésre készülünk, akkor egyesítjük a kis kórusokat és szép eredményeket tudunk elérni, hála a kollégáimnak, akikkel a közös munka gördülékenyen folyik.

– Sokrétű elfoglaltságod mellett immár másfél évtizede a csábi templomban ellátod a kántori teendőket is, és te vezeted a helyi énekkart. Mi motivált, amikor elvállaltad a kántorkodást?

– Zeneiskolás koromban az akkori tanárom – aki mára már a munkahelyem igazgatója –, Híves István kántor mellett sok időt töltöttem, énekeltem a templomi énekkarban, vasárnaponként rendszeresen előénekeltem a zsoltárokat. Kamaszkoromban egy kis énekkart is alapítottam, akikkel esküvőkre jártunk énekelni. Ezen alkalmak mindig felemelően hatottak rám. 2007-ben a helyi plébános, Novák József atya megszólított, hogy kántor kerestetik a községben. Ahogy említettem, a kihívásokat mindig is szerettem és épp akkor végeztem a kántorképzőt, így megtiszteltetésnek vettem, hogy ez a lehetőség is az ölembé pottyant. Így elvállaltam ezt a nemes szolgálatot.

A betanulás nem volt zökkenőmentes. Amikor már magabiztosabban játszottam, igyekeztem magam köré énekeseket gyűjteni, hogy a főbb ünnepeket még magasabbra tegyük az énekkar által. Nagy örömmel közölük egy ifjú kántor is kinötte magát György Adrián személyében, de újabb fiatalok is bontogatják szárnyaikat. 2017-ben egy álmatlan éjszakán megszületett a gondolat, hogy saját kórust szeretnék, s pár napra rá megalakult a Szeder Kórus. Legfőbb célunknak tartjuk a néphagyományok, a népdalkultúra ápolását, de rendszeresen hozzájárulunk a helyi zeneiskola növendékeivel karöltve az ünnepi szentmisék meghittebbé tételéhez is.

Úgy vélem, hogy az isteni gondviselésnek köszönhetem, hogy Csábra kerültem. Egy olyan faluba, ahol mindig is jó zenészek, énekesek voltak. Így találtam rá a férjemre, Ervinre is, aki szintén zenész, és a kórusmuzsika hozott bennünket össze.

– Gyakorló katolikus család vagytok. Mit jelent számotokra a hit?

– Gyerekkorom óta természetes volt számomra, hogy templomba járunk és rendszeresen imádkozunk. Ha a szüleim nem így neveltek volna, akkor talán sokára ismertem volna fel Isten szeretetét. A férjem is ilyen lelkületben nevelkedett, ezért mindkettőnk számára fontos, hogy két gyermekünket is az Isten felé vezető útra tereljük (és természetesen a zene felé is). Rendszeresen fohászodunk, beszélgetünk, elmélkedünk Istenről, hogy mit s miért tesz. Lehet, nem mindig értjük azonnal Isten tervét, de mindig elfogadjuk azt, mert tudjuk, hogy az Ő akaratát jobb, mint a miénk. Nekünk az adja a biztonságot, hogy hiszünk Benne, és Isten segít, mellettünk áll.

Hálával tartozom Istennek, hogy a tenyerén hordoz, hogy az eddigi elképzeléseim teljesülhettek. Van családom, van hol laknom, van állásom és vannak barátaim. Teljes a kör. A jövőre nézve természetesen még mindig vannak célkitűzések, amiket el szeretnék érni, és hiszem, hogy Isten segítségével ezek is megvalósulnak majd.

Fotók: A riportalany archívumából

